EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 70 | Actualitzat el 31/12/2016 a les 17:00

La màgia que s'esvaeix

Â
Em dec estar fent gran. O potser és que m'estic tornant una descreguda. O potser és que no m'hi he parat a pensar gaire. Però aquest any, no veig la màgia del Nadal per enlloc. Ni en els ulls dels més petits, com se sol dir.

Un dels últims dies abans de vacances, una mare de l'escola m'explicava que, ateus com eren a casa seva, conseqüentment no posaven pessebre, ni celebraven els Reis. I jo, tot i que de creient en tinc ben poc, he de reconèixer que em vaig quedar ben parada. No tant pel pessebre -el fet que sigui la representació directa de la diada a celebrar fa que no em sorprengui la seva poca exhibició a les cases laiques-, però... els Reis tampoc? No, és clar, els Reis de l'Orient porten ofrenes al Jesuset i, ben mirat, l'Estrella Polar els porta de cap al pessebre. I això em va fer adonar com de deslligades de la religió he tingut sempre aquestes festes. I això que vaig anar a una escola de monges!

És molt difícil ser fidel i/o coherent amb els principis. Això també m'ho deia, aquesta mare, amb tota la raó del món. Però, què hem de fer els que no creiem en el conte de l'establia ni anem a missa cada diumenge? Hem de deixar de creure en la màgia d'Orient, que porta coses a la gent? Hem de donar tota la responsabilitat nadalenca a un tronc de bosc que només dóna alegries quan és apallissat? Però bé que li cantem nadales, també, per amorosir l'estovada...

I que en som de perepunyetes, els catalans. Ara tampoc li podem posar ulls i boca al Tió, ni disfressar-lo amb un barret de copa, en lloc de barretina, no sigui que ens el prenguin per un personatge banal, i no un tronc de soca-rel. Ens sap greu que els forans el ridiculitzin en "late shows" internacionals («What? A shittinglog?») però la majoria de catalans desconeixem per què donem bastonades al símbol d'aquesta tradició tan nostrada. A ulls del món sembla una astracanada que un tronc cagui regals per Nadal? És possible. Però, i què? És la nostra astracanada i hem de saber veure-la i riure-la pel què és, sense ofendre's ningú. És molt curiós que els nostres símbols nadalencs més coneguts siguin tan escatològics...

Però tornant a la màgia perduda de Nadal, aquest any no revifa ni amb l'anunci de la loteria de l'estat -bastant desencertant, segons el meu punt de vista, fer servir la desmemòria de la vellesa per voler fer creure una cosa que no és-, ni amb una pista de gel manresana que desperta suspicàcies ecologistes en allò que pretén ser oci hivernal a semblança europea.

Potser l'atac amb atropellament en un mercat nadalenc de Berlín també ha contribuït a aquest desencís meu en aquestes dates. L'edat, els principis i els temps que vivim destrueixen cada any una mica més la capa d'immunitat temporal que abans em concedia el Nadal, allò que em donava serenor i esperança. Sensacions irreals, segurament, però vigoroses.

Però com que no vull acabar l'any de forma trista i dramàtica, intentaré que els bons propòsits d'any nou incloguin recuperar la bondat i la il·lusió que crec imprescindibles de reomplir com a mínim, per Nadal. Vinga, que només ens queda la pedregada de caramels de la cavalcada.